

[Ragnhild Andersen.]

af stormejeriernes strejke, mærkeligt nok; man protesterer jo ellers voldsomt, hvis der er tale om, at arbejdere går ud i en strejke for forhøjelse af deres lønninger. Det varede længe, før regeringen trådte til. Resultatet blev, at forsyningerne bedredes, og endnu har vi ikke fået en prisforhøjelse. Men jeg siger vist ikke for meget, når jeg siger, at det er mit indtryk, at de store mejerier har fat i den rigtige ende, set fra deres synspunkt. Det er jo meget godt, som det hævdes fra regeringens side, at man ophæver visse restriktioner, visse rationeringer og visse maksimalpriser, men man skal også tage sig i agt for ikke at komme til at give koncessioner til kapitalen, og jeg kan ikke lade være ved denne lejlighed at henvise til, hvad der er sket for sæbens vedkommende og for havregrynenes vedkommende, hvor man har ophævet maksimalpriserne, og hvor resultatet straks har været prisforhøjelser såvel på sæbe som på havregryn langt ud over, hvad den høje rigsdag vedtog af forhøjelse på havregryn. Kigger man efter, ser man, at det er udenlandske kapitalforetagender, der står bagved, og man har altså her givet dem koncessioner i stedet for at give befolkningen lettelser.

Et andet af forsyningsområderne er klæder, fodtøj, arbejdstøj, lagner o. s. v. Det kan jo være meget godt, at der efterhånden kommer en hel del af de varer frem; der kommer jo noget frem, bl. a. børnefodtøj; men man må vel også tage i betragtning, hvilke priser der er på dette børnefodtøj. Når man ser, at et par nogenlunde støvler til et barn i 12 års alderen koster mere end 50 kr., må man sige, at det er en altfor høj pris til, at befolkningen kan betale den. Et andet område er lagnerne, hvor det stadig står elendigt til. Der er masser af mennesker, der ikke har kunnet skaffe sig lagner og må nøjes med ingenting eller de gamle klude, som er til rest fra før krigen.

Men værst af alt med hensyn til forsyningerne er dog boligproblemet. Her har vi en situation, hvor vi på den ene side har arbejdsløse bygningsarbejdere og materialer nok og på den anden side mennesker, der enten må gå på gaden eller tage deres tilflugt til pakkasseskure eller andre elendige boliger, og dette billede er jo kendetegnende for boligsituationen. Der bygges alt for lidt, og lejen i nybyggeriet er svimlende. Hvad har regeringen gjort for at komme denne misère til livs? Betragt dens rentepolitik — er det ikke ægte kapitalistisk politik med højere rentefod, større udbytte til bankkapitalen?

Renten er under denne regering steget fra ca. 3½ til lige ved 4½ pct., hvad der har til følge, at lejen forhøjes med mellem 10 og 15 pct. i nybyggede karreer. Det nybyggede udlejes da heller ikke i almindelighed til almindelige arbejdere, de er nemlig ude af stand til at betale de lejer, der forlanges på 140—150, ja, helt op til 200 kr. om måneden, og det begynder også at knibe — trods den frygtelige bolignød — med at få udlejet de altfor dyre nye lejligheder.

Regeringens løn- og prispolitik og dens skattepolitik har bevirket dette. Ingen eller minimale lønforhøjelser, men store prisforhøjelser på vigtige forbrugsvarer har ført til en forarmelse af den arbejdende befolkning, så den bliver ude af stand til at skaffe sig de nødvendige varer, selvom disse efterhånden kommer frem. Dette har jeg allerede illustreret ved min opfattelse af boligbyggeriet, som man ikke er i stand til at tage i brug, fordi befolkningen ikke har indtægter, som svarer til de høje lejer. Det viser sig da også, at den private byggekaptial holder sig tilbage i dag, den frygter for ikke at kunne få profit nok, idet den imødeser arbejdsløshed og manglende betalingsevne hos den store befolkning, som står og mangler boliger. Regeringen har efter vor opfattelse udnyttet vareforsyningsloven altfor dårligt i befolkningens og nationens interesse.

Regeringen er vestvendt, sagde den højtærede kirkeminister i London for et par dage siden. Ja, det er vist sivet ud efterhånden, at regeringen er vestvendt, og derfor har man jo denne Marshallplan, derfor får vi den ensidige binding af størstedelen af vor eksport til det kapitalistiske England og til Amerika, uanset hvad det så end måtte koste af økonomiske ofre for det danske folk.

Regeringen jubler over Marshallhjælpen — det er vor redning, det er det fineste stykke planøkonomi, verden kender, siger statsministeren. Resultatet af vor Marshallimport er dog ikke særlig strålende til dato. Når man ser på, at det ikke har været muligt at faa for en eneste øre stål ud af de 178 mill. kr., vi indtil 1. oktober har fået i Marshallhjælp, kan det jo ikke kaldes særlig strålende. Vi fik intet stål, vi fik af industrimaskiner kun for 3 mill. kr., og resultatet mærkes rundt omkring, fordi England — på samme tid som vi ikke kan få eller i hvert fald ikke hidtil har fået stål af Marshallhjælpen — har nedskåret sine stålleverancer til det halve. I 1947 fik vi 120 000 t stål fra England, medens vi i år kun får 60 000 t. Manglen på så vigtige råvarer som jern og stål har selvsagt ar-